

Arrest

nr. 159 673 van 11 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 28 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. BRUGMANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit de stad Hamusit, en Amhaar van etnische origine te zijn. Uw vader was actief bij het Ethiopian People Patriotic Front (EPPF) en werd omwille van zijn engagement voor deze groepering door de autoriteiten in de maand ginbot van het jaar 1988 (05/1996) gearresteerd en gedood. Ook uw broer was actief binnen het EPPF. De overheid zocht hem eveneens. Op de dag van de arrestatie van uw vader vluchtte hij weg. U heeft sindsdien geen nieuws meer ontvangen over uw broer. In het jaar 1999 van de Gregoriaanse kalender verhuisde u naar de hoofdstad Addis Abeba. Daar werkte u als kleermaker en als protestantse predikant. U richtte een eigen kerkgemeenschap of ministry op die de naam "M." droeg en zich richtte naar de straatkinderen, drugsverslaafden en prostituees van uw wijk. U gaf deze personen bijbelonderricht en verleende hen

onderdak. In de aanloop naar de verkiezingen van het jaar 1997 in de Ethiopische kalender (2005 GK) werden een aantal van de kinderen en jongeren die u onder uw hoede had actief bij de oppositiegroep Kinijit. Zij namen deel aan manifestaties en stonden in de frontlinie wanneer er onlusten uitbraken. Op 17.01.1997 (27.09.2005) werd u in uw woning in Addis Abeba gearresteerd door drie politieagenten en meegenomen naar het vijfde politiekantoor in Addis Abeba. Men beschuldigde u ervan de jongeren waarmee u werkte op te ruien tegen de autoriteiten. Op 30.08.1998 (08.05.2006) werd u vrijgelaten na ondertekening van een document waarin geëist werd dat u niet enkel uw politieke activiteiten stopzette maar dat u ook de politie zou informeren wanneer mensen politieke aangelegenheden met u bespraken. Omdat u verdere problemen met de autoriteiten vreesde indien u in Addis Abeba met de straatkinderen zou blijven werken verhuisde u in de maand meskerem van het jaar 1999 in de Ethiopische kalender (11.09.2006-10.10.2006) terug naar Hamusit. Op 29.04.2002 (07.01.2010) meldde u zich aan op het politiekantoor van Hamusit nadat u een convocatie ontving. U werd onmiddellijk aangehouden en naar de gevangenis gebracht omdat men u er opnieuw van verdacht politieke activiteiten te ontwikkelen. Op 12.12.2012 slaagde u erin om uit de gevangenis te ontsnappen. U contacteerde een mensensmokkelaar. U verliet Ethiopië en reisde via Kenia naar België waar u op 22 augustus 2012 een asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielrelaas legt u een brief neer uitgaande van de Horeb Gospel Power Church betreffende uw activiteiten in Addis Abeba en een brief uitgaande van de Belgische afdeling van het EPPF betreffende de activiteiten en de moord op uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat uw familie in het verleden reeds problemen kende met het Ethiopisch regime. U stelt immers dat uw vader en uw broer actief waren voor het Arbenoch Ginbar (Ethiopian People's Patriotic Front - EPPF). Uw vader zou omwille van dit engagement aangehouden zijn en tijdens zijn detentie zijn overleden. Over uw broer verklaart u dat hij op de dag van de arrestatie van uw vader wegvluchtte, waarna u alle contact met hem verloor (cgvs 08.10.2014, p.7 en 13).

Er dient echter te worden opgemerkt dat hoewel u stelt dat zowel uw vader als uw broer voor het Arbegnoch Ginbar (oftewel Patriottisch Front) actief waren het CGVS moet vaststellen dat u tijdens het gehoor de officiële benaming van deze groepering niet blijkt te kennen. U benoemt deze organisatie als "Arbegnoch Ginbar" of ook "Ethiopisch Patriottisch Front" (cgvs 23.02.2015, p.7-8) ook wanneer het CGVS informeert naar de volledige of officiële naam van deze groepering (cgvs 23.02.2015, p.7-8). Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de volledige naam van deze oppositiegroep "Ethiopian **People's** Patriotic Front" is. Redelijkerwijs mag aangenomen worden dat iemand die verklaart dat zowel zijn vader als zijn broer actief waren voor deze organisatie, dat zijn vader twintig jaar geleden door de autoriteiten gedood werd omwille van zijn engagement en zijn broer sindsdien verdween zonder enig spoor achter te laten de volledige en correcte benaming van deze organisatie kan weergeven.

Uw beweringen betreffende de activiteiten van uw vader voor en zijn functie binnen het EPPF overtuigen evenmin. U stelt bijzonder vaag dat uw vader een politiek opposant was die ervan beschuldigd werd het Arbenoch Ginbar te trainen (cgvs 08.10.2014, p.7). Tijdens het tweede gehoor beweert u al iets stilliger dat hij het EPPF in het geheim in de jungle trainde (cgvs 23.02.2015, p.7). Het door u neergelegde document uitgaande van de Belgische afdeling van het EPPF poneert weliswaar dat uw vader actief was voor het de organisatie zonder evenwel te verduidelijken welke rol of functie uw vader had. Uw verklaringen betreffende de activiteiten van uw broer voor het EPPF overtuigen nog minder. Gevraagd naar de rol en de taken van uw broer geeft u het bijzonder vage antwoord dat hij steeds met uw vader optrok. Wanneer het CGVS opnieuw de vraag stelt naar de functie van uw broer herhaalt u enkel uw eerdere aannames dat hij samen met uw vader een opposant van de overheid was (cgvs 08.10.2014, p.13-14). Gezien uw beweringen betreffende de actieve rol van zowel uw vader als uw broer in het EPPF is het bijzonder weinig geloofwaardig dat u zulke vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de activiteiten en functies die zij in deze beweging gehad zouden hebben. Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen betreffende het lidmaatschap van en de activiteiten voor het EPPF van uw vader en broer. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Uw verklaringen betreffende de aanhouding en het overlijden van uw vader ondergraven bovendien de geloofwaardigheid van uw beweringen op bijzonder ernstige wijze. Zo dient opgemerkt te worden dat u op het moment van uw asielaanvraag stelde dat uw vader door onbekenden doodgeschoten werd, en dat uw familie vermoedt dat uw vader door de autoriteiten gedood werd (vragenlijst cgvs - vraag 5).

Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS stelt u echter dat uw vader door de overheid aangehouden werd en in de gevangenis overleed. Wanneer het CGVS informeert in welke omstandigheden uw vader overleed stelt u niet te weten waar hij vastgehouden werd en op welke wijze hij overleed. Gevraagd of u nog iets meer afweet over de omstandigheden van zijn dood stelt u expliciet niet te weten hoe hij stierf omdat men u enkel vertelde dat uw vader overleden was. Ook wanneer het CGVS u vraagt of uw vader geëxecuteerd werd dan wel overleed ten gevolge van een ziekte tijdens zijn detentie stelt u enkel het idee te hebben dat de overheid hem doodde. Gevraagd of u enig idee heeft hoe de overheid hem doodde stelt u het CGVS de tegenvraag hoe u dit kan weten gezien uw vader in de gevangenis verbleef (cgvs 08.10.2014, p.7 en 12-13). Wanneer het CGVS u confronteert met uw bijzonder weinig consistente beweringen betreffende de wijze waarop uw vader heenging heeft u geen verklaring voor deze tegenstrijdigheden maar stelt u enkel dat het misschien een vergissing betreft en geeft u de bijzonder hypothetische aanvulling dat hij naar de gevangenis gebracht werd en daar misschien neergeschoten werd (cgvs 08.10.2014, p.13). Deze verklaring voor uw bijzonder weinig consistente beweringen betreffende het overlijden van uw vader kan echter niet aanvaard worden. Van een persoon die een asielaanvraag indient in een derde land en daarbij verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen van politieke aard met het regime mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van de soortgelijke problemen die zijn vader kende met hetzelfde regime en meer bepaald over de wijze waarop hij door dat regime gedood werd en hierover consistente verklaringen aflegt.

Verder stelt u problemen te kennen met de Ethiopische autoriteiten omwille van de activiteiten van uw "M." ministry waarbij u in het kader van uw herderlijke zorg opvang en bijbelonderricht voorzag voor de straatkinderen, prostituees en drugverslaafden in uw wijk. U verklaart dat de kinderen en jongeren actief waren bij de oppositiepartij Kinijit en zich in de frontlinie opstelden tijdens de demonstraties naar aanleiding van de betwiste verkiezingen van 15 mei 2005. De Ethiopische autoriteiten zouden u ervan verdenken via deze kinderen de oppositie te steunen (cgvs 08.10.2014, p.7 en cgvs 23.02.2015, p.4). Omwille van deze verdenkingen zou u op 17.01.1997 (27.09.2005) in uw woning in Addis Abeba gearresteerd zijn door drie politieagenten en meegenomen naar het vijfde politiekantoor in Addis Abeba. Op 30.08.1998 (08.05.2006) zou u zijn vrijgelaten na ondertekening van een document waarin geëist werd dat u niet enkel uw politieke activiteiten stopzette maar dat u ook de politie zou informeren wanneer mensen politieke aangelegenheden met u bespraken (vragenlijst cgvs - p.2 en cgvs 08.10.2014, p.6-7).

Hierover dient te worden opgemerkt dat u weliswaar verklaart het M. ministry te hebben opgericht maar geen bewijs neerlegt betreffende de activiteiten die u zou hebben uitgeoefend in het kader van uw pastoraal werk voor of tijdens uw eerste gehoor op 08.10.2014 voor het CGVS. Na uw eerste gehoor voor het CGVS maakt u een brief dd. 13.10.2014 uitgaande van de Horeb Gospel Power Church in Addis Abeba ter staving van uw activiteiten over. Betreffende dit document moet worden opgemerkt dat het een gesolliciteerd karakter vertoont en werd opgesteld met het oog op uw asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Bovendien kan dit document door eender wie opgesteld zijn. Uw verklaring betreffende de wijze waarop u dit document verkreeg roept bovendien vragen op. Waar u tijdens het eerste gehoor op 08.10.2014 nog stelde dat u sinds uw vertrek uit Ethiopië geen enkel contact had met uw land van herkomst en bijgevolg ook geen documenten kon bekomen (cgvs 08.10.2014, p.4-5) stelde u tijdens het tweede gehoor dat u er in geslaagd was contact te leggen met een Ethiopische kennis omdat u zich toch een telefoonnummer herinnerde (cgvs 23.02.2015, p.2). Dat u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS verklaart meer dan twee jaar lang geen enkel contact te hebben gehad met uw land van herkomst maar er enkele uren of dagen na dit gehoor er wel in slaagt het thuisfront te bereiken omdat u zich plots toch een telefoonnummer herinnert roept vragen op. Bovendien dient te worden opgemerkt dat op het door u voorgelegde document een ander telefoonnummer wordt vermeld dan het telefoonnummer dat de Horeb Gospel Power Church opgeeft op haar Facebookpagina. Verder maakt het document melding van vervolging in het buitenland in tegenstelling tot uw bewering dat u in Ethiopië vervolging vreest. Documenten die uw verklaringen betreffende uw vervolging in Ethiopië omwille van uw activiteiten voor uw ministry zouden kunnen staven maakt u echter niet over.

Verder dient gewezen te worden op de weinig consistente verklaringen die u aflegde betreffende de ruimtes die u huurde voor de straatkinderen in uw wijk. Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS stelde u dat u twee huizen huurde en daar klassen van maakte. Daarnaast zou u nog twee huizen gehuurd hebben voor de daklozen (cgvs 08.10.2014, p.14). Uit deze verklaring valt af te leiden dat u in totaal vier huizen huurde. Tijdens het tweede gehoor verklaarde u hierover dat u les gaf in een gehuurd huis aan de straatkinderen, met twee kamers waar zij konden overnachten en waar zij les kregen op uw sofa (cgvs 23.02.2015, p.3). Uit deze verklaring valt dan weer af te leiden dat u slechts één huis huurde, en stelt u dat u niet over twee leslokalen beschikte maar onderricht gaf op uw sofa.

Uw verklaringen betreffende de activiteiten van de straatkinderen voor de oppositiepartij Kinijit overtuigen evenmin. U stelt dat de kinderen aan vergaderingen van Kinijit deelnamen. Gevraagd waar

de vergaderingen doorgingen geeft u het vage antwoord dat de kinderen naar het stadscentrum van Addis Abeba gingen waar er misschien een specifieke plaats was waar ze samenkwamen. Wanneer het CGVS tot driemaal toe opnieuw informeert waar de vergaderingen plaats hadden geeft u ontwijkende antwoorden. Na nogmaals aandringen stelt u enerzijds dat ze u niet vertelden waar de vergaderingen doorgingen en anderzijds dat ze vergaderplaatsen in verschillende regio's hadden (cgvs 23.02.2015, p.5). Gevraagd of u een Kinijit-verantwoordelijke in uw wijk kende antwoordt u ontkennend (cgvs 23.02.2015, p.6). Gezien u beweert dat de straatkinderen en jongeren uit uw wijk die u opving actief waren voor Kinijit is het opmerkelijk dat u geen kennis heeft van een lokale vertegenwoordiger of verantwoordelijke voor deze oppositiepartij.

Ook uw verklaringen betreffende de verkiezingen en de straatprotesten naar aanleiding van de betwisting van de resultaten ervan ondergraven in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Wanneer het CGVS informeert of de verkiezing van 15 mei 2005 een parlaments- dan wel presidentsverkiezing betrof blijkt u hier geen duidelijk antwoord op te kunnen geven. U stelt eerst dat het een "algemene verkiezing" betrof. Gevraagd wat u bedoelt met de term "algemene verkiezing" geeft u het mogelijk nog vagere antwoord dat het een verkiezing voor politieke partijen betrof zodat men kon uitmaken wie het land zou moeten leiden (cgvs 08.10.2014, p.15). Waar nog aangenomen kan worden dat een modale burger zich niet meer zal herinneren of verkiezingen die tien jaar voordien plaats hadden parlaments- dan wel presidentsverkiezingen waren, van iemand die verklaart dat hij net na de verkiezingen gedurende acht maanden opgesloten werd vanwege vermeende steun aan de oppositie mag tien jaar later wel verwacht worden dat hij een duidelijk antwoord kan geven wanneer hem de keuze wordt gegeven tussen deze twee mogelijkheden.

Verder stelt u dat de gewelddadige demonstraties slechts één dag duurden, de daaropvolgende dag greep het leger, herstelde de controle over de stad en waren de inwoners van Addis te bang om nog te protesteren (cgvs 23.02.2015, p.11-12). Uit de ter beschikking van het CGVS zijnde informatie blijkt echter dat de studentenstaking op de universiteit van Addis Abeba die op 4 juli 2005 begon onmiddellijk met geweld werd neergeslagen. De daaropvolgende dagen in de hoofdstad kenden eveneens opstoten van geweld tegen demonstranten. Het geweld tegen de demonstranten hield op zijn minst aan tot en met 8 juni 2005, met andere woorden gedurende vijf dagen. Van een persoon die verklaart dat de jongeren die hij onder zijn hoede nam tijdens de protesten naar aanleiding van de verkiezingsresultaten in de frontlinie stonden waarna hij door de overheid van agitatie beschuldigd werd mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij correcte en gedetailleerde verklaringen kan afleggen betreffende deze protesten. In casu blijkt dit echter niet het geval.

Verder verklaart u dat u zich op 29.04.2002 (07.01.2010) aanmeldde op het politiekantoor van Hamusit nadat u een convocatie ontving en onmiddellijk aangehouden werd omdat men u er opnieuw van verdacht politieke activiteiten te ontwikkelen. Hierover dient te worden opgemerkt dat u betreffende deze tweede detentieperiode weinig consistente verklaringen aflegt. Op het moment van uw asielaanvraag verklaarde u immers dat u van het politiekantoor naar de gevangenis werd overgebracht (vragenlijst cgvs – p.3). Uit de neerslag van uw gehoor valt af te leiden dat u naar een andere plaats werd overgebracht, temeer gezien u over uw eerste detentieperiode in het politiekantoor Addis Abeba deze overbrenging niet vermeldde (vragenlijst cgvs – p.2). Tijdens uw gehoor voor het CGVS stelt u dan weer dat u gedurende uw twee jaar durende detentie steeds opgesloten bleef in de cellen van het politiegebouw (cgvs 08.10.2014, p.12). U stelt dat u niet werd overgebracht naar de gevangenis omdat u voortdurend ondervraagd werd (cgvs 08.10.2014, p.8-9). Rekening houdend met uw bewering dat u gedurende twee jaar en één maand opgesloten werd in het politiekantoor (cgvs 08.10.2014, p.8) dat drie cellen had en een minimumbezettingsgraad van twaalf personen per cel (cgvs 08.10.2014, p.11) roept de vaststelling dat u slechts twee namen van medege-detineerden kan opnoemen (cgvs 08.10.2014, p.9-10) eveneens vragen op. Van een persoon die gedurende een dergelijk lang periode opgesloten werd mag, zelfs indien hij geen goede banden onderhield met zijn medegevangenen, verwacht worden dat hij meer dan twee namen kent van medearrestanten. Daarenboven blijkt u geen idee te hebben hoeveel bewakers het cellencomplex van het politiekantoor in totaal telde. U stelt weliswaar dat de bewakers in shiften werkten, per twee of per vier, maar heeft geen enkel idee hoeveel bewakers het politiekantoor telde (cgvs 08.10.2014, p.10). Gezien u volgens uw bewering op het CGVS niet naar de gevangenis gebracht werd maar gedurende meer dan twee jaar in het politiekantoor verbleef waar volgens u slechts drie cellen zijn mag er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat u het CGVS kan vertellen hoeveel agenten er instonden voor de bewaking van de cellen. De hiervoor vernoemde elementen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er naar aanleiding van uw asielverzoek niet in slaagde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Wat betreft het attest over de activiteiten van uw vader voor het EPPF en de brief uitgaande van de Horeb Golspel Power Church

aangaande uw activiteiten voor het M. ministry moet vastgesteld worden dat dergelijke documenten uw asielaanvraag slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Betreffende de brief uitgaande van de Horeb Gospel Power Church werd hierboven reeds opgemerkt dat dit document een gesolliciteerd karakter vertoont en werd opgesteld in het kader van uw asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert en bovendien door eender wie opgesteld kan zijn. Er werd eveneens opgemerkt dat het telefoonnummer dat op het door u neergelegde document opgegeven wordt niet overeenstemt met het telefoonnummer dat deze organisatie vermeldt op haar Facebookpagina. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat dit document niet dienstig is ter staving van uw beweerdde problemen in Ethiopië. Betreffende de problemen die u gekend zou hebben wordt bijzonder vaag gesteld dat u Addis Abeba diende te verlaten vanwege problemen gelinkt aan uw ministry en daarna in het buitenland vervolgd werd. Betreffende het attest dd. 20.10.2014 uitgaande van de Belgische afdeling van het EPPF dat u overmaakt ter staving van het lidmaatschap en de activiteiten van uw familieleden voor deze organisatie wordt enkel gesteld dat uw vader lid was van het EPPF, van een eventueel lidmaatschap en/of activiteiten van uw broer voor het EPPF wordt nergens melding gemaakt. In het document wordt er verder gemeld dat uw vader door de autoriteiten gemarteld werd. Wanneer het CGVS hiernaar informeert, u stelde op het moment van uw asielaanvraag immers dat uw vader doodgeschoten werd door onbekenden waarbij u het vermoeden uitte dat dit door de autoriteiten gebeurde en haalde een eventuele marteling tijdens zijn detentie tijdens uw gehoren voor het CGVS niet aan, geeft u het nogal laconieke antwoord dat de politieke partijen connecties hebben en zo informatie bekomen. De vaststelling dat u een document voorlegt waarin gesteld wordt dat uw vader gekidnapt, gemarteld en gedood werd door de autoriteiten niettegenstaande u tijdens uw gehoren voor het CGVS geen enkele melding maakte van deze beweerdde marteling (cgvs 23.02.2015, p.12) roept vragen op. Uw bewering dat de politieke partijen nu eenmaal over informatie beschikken overtuigt evenmin. Het EPPF is immers geen politieke partij die deelneemt aan het democratisch proces in Ethiopië, maar een gewapende beweging die tot doel heeft het huidige Ethiopisch regime omver te werpen. Uw boude stelling dat het EPPF als politieke partij informatie bekwam die u als gewone burger en zoon niet kon bekomen kan dan ook niet overtuigen. Bovendien kan opgemerkt worden dat dit document opgesteld werd op 20.10.2014, ongeveer twee weken na uw eerste gehoor, en dat u vier maanden later op 23.02.2015, de datum van uw tweede gehoor, over de in dit document vermelde martelingen niets vertelt. Redelijkerwijs mag aangenomen worden dat u na het bekomen van dit document navraag deed bij het EPPF waarom men in deze brief stelde dat uw vader gemarteld werd indien u hierover niet van op de hoogte was, wat echter niet het geval bleek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, alinea 2, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "de beoordelingsbevoegdheid", van de motiveringsverplichting, van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Waar hem verweten wordt de correcte benaming van de organisatie 'Ethiopian People's Patriotic Front' niet te kennen, benadrukt verzoeker dat hij deze organisatie benoemde als 'Arbegnoch Ginbar' en als 'Ethiopian Patriotic Front'. Hij stelt: "De bewuste organisatie wordt in Ethiopië door iedereen steevast benoemd als 'Arbegnoch Ginbar'. Zelfs de contactgegevens van de organisatie (email + website) vermelden de terminologie 'Arbegnoch Ginbar'... De officiële benaming van deze organisatie wordt zelden gehanteerd in de volksmond."

Verzoeker ontkent dat hij vage en oppervlakkige verklaringen heeft afgelegd over de activiteiten en functies van zijn vader in de genoemde beweging: "Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS heeft verzoeker ter zake verklaard dat zijn vader 'a dark soldier was en dat hij training gaf. Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS heeft verzoeker verklaard dat zijn vader opkwam voor hen, dat zij vochten

in de jungle en dat hij de jeugd in het geheim trainde.”. Over zijn broer verklaarde verzoeker *“dat zijn broer steeds met zijn vader optrok en dat zij beide opposanten van de overheid waren. Voor zover de broer van verzoeker al een welomlijnde functie binnen de beweging gehad zou hebben (?) is het niet ongeloofwaardig dat verzoeker deze functie niet uitgebreid en gedetailleerd kan weergeven.*”. Hij stelt nog dat *“dergelijke beweging heeft immers slechts zelden een uitgewerkte structuur met taakomschrijvingen. Daarbij komt dat verzoeker zelf niet actief was binnen de beweging en dus desgevallend een concrete functieverdeling ook niet hoefde te kennen.*”.

Verzoeker bevestigt *“dat hij zelf niets wist omtrent de wijze van behandeling van zijn vader in de gevangenis en over de wijze van overlijden van zijn vader*”, omdat hij geen contact meer gehad heeft met zijn vader na diens laatste gevangenneming. Hij stelt dat hij na het overlijden van zijn vader *“geinformeerd werd dat de regering verantwoordelijk was voor de dood van zijn vader*” en dat deze informatie bekomen werd via een medegevangene van zijn vader. Dit blijkt, aldus verzoeker, ook uit het attest van het EPPF dat werd voorgelegd. Verzoeker stelt nog dat hij geen verklaringen kan afleggen over elementen die hij niet kent of weet.

Verzoeker merkt op dat tijdens het eerste gehoor werd opgemerkt dat hij geen documenten bijbracht in verband met zijn verklaringen omtrent de ministry die hij had opgericht. Hij hekelt dat de commissaris-generaal hem, nadat vervolgens bijkomende documenten werden neergelegd, verwijt *“dat deze geen objectieve bewijswaarde hebben. (?)”*. Het hoeft volgens verzoeker *“ook geen vragen in hoofde van het CGVS op te roepen dat verzoeker deze bijkomende documenten kon verkrijgen. Verzoeker heeft tijdens het eerste gehoor bij het CGVS enkel meegedeeld dat er sinds zijn komst naar België geen contact mogelijk was met de familie van verzoeker. Verder heeft verzoeker ook tijdens het eerste gehoor bij het CGVS enkel verklaard dat hij in die periode geen contact gehad heeft met de ministry, doch hij heeft nooit verklaard dat er geen enkel contact mogelijk was met de ministry. Inderdaad had het telefoonnummer van de ministry gememoriseerd (hij heeft zich dit telefoonnummer dus niet opeens ‘herinnerd’) en heeft hij na enkele pogingen (aanvankelijk werd het nummer nog foutief ingegeven) de ministry kunnen contacteren.*”.

Wat zijn verklaringen over de ruimtes die hij huurde voor de straatkinderen in zijn wijk betreft, stelt hij dat hij nooit melding maakte van een specifiek aantal ruimtes. Hij legt uit: *“Verzoeker huurde één ruimte in de ‘compound’ als leslokaal alwaar hij onderricht gaf. Verder huurde verzoeker twee ruimtes buiten de ‘compound’ dewelke werden ingericht als slaapzalen. Het onderwijs gebeurde dus in de ruimte binnen de compound terwijl de slaapvertrekken waren ingericht in de ruimtes buiten de compound.*”.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat zijn verklaringen over de activiteiten van de straatkinderen voor de oppositiepartij Kinijit niet overtuigen, antwoordt hij dat hij *“nu eenmaal geen antwoord (kan) geven als hij niet over die informatie beschikt*”. Hij stelt dat hij gewoonweg geen kennis heeft van de locatie waar de kinderen bijeenkwamen voor vergaderingen van Kinijit en dat zijn kennis over deze kwestie zich beperkt *“tot het feit dat de kinderen soms naar het stadscentrum van Addis Abeba gingen alwaar ze een specifieke ontmoetingsplaats hadden maar dat er ontmoetingsplaatsen in verschillende gebieden waren. De kinderen vermeldde nooit een specifieke ontmoetingsplaats maar spraken steeds over ‘Kinijit’.*”. Hij acht dit *“niet ongeloofwaardig aangezien de taken van verzoeker zich dus gewoon beperkten tot het verrichten van onderwijs en het verschaffen van slaapplaatsen*”.

Aangaande de verkiezingen en de straatprotesten benadrukt verzoeker dat hij duidelijk verklaard heeft *“dat het een algemene verkiezing (‘general election’) betrof*” en *“dat het een verkiezing betrof voor politieke partijen om uit te maken wie het land zou moeten leiden*”, wat volgens hem *“voorkomt als een specifiek antwoord*”. Hij wijst er verder op *“dat de politieke structuur in Ethiopië destijds zeer onzeker was en dat in 2005 voor het eerst verkiezingen werden toegestaan door de zittende regering sinds begin jaren 1990*” en merkt op *“dat verzoeker niet politiek actief was maar enkel op religieus en humanitair vlak activiteiten verrichtte*”.

Dat verzoeker slechts twee namen van medegevangenen kan opnoemen wijt hij aan het feit dat *“de meeste gevangenen slechts kortstondig verbleven in de gevangenis, enkel verzoeker en de 2 anderen verbleven aldaar langer*”. Hij stelt verder dat de cipiers in de gevangenis in shiften werkten *“maar dat hij het specifiek aantal van bewakers niet kende*” en dat hij geen andere namen van cipiers kende *“omdat de cipiers vaak veranderden*”.

Verzoeker wijst erop dat hij ten tijde van zijn eerste gehoor niet beschikte *“over ondersteunende documenten en heeft na het eerste gehoor bij het CGVS het nodige gedaan om deze documenten te*

verkrijgen". Hij klaagt aan dat deze dan bestempeld worden als 'gesolliciteerd'. Volgens hem *"is de herkomst van de bewuste documenten zeer duidelijk en werden deze documenten dus geenszins 'door eender wie opgesteld'" en is "de inhoud van deze documenten ook zeer duidelijk"*. Dat verzoeker niet eerder vermeldde dat zijn vader ook gemarteld werd tijdens zijn gevangenschap wijt hij aan het feit dat *"Dit werd ook nooit gevraagd door het CGVS. Het CGVS heeft enkel navraag gedaan naar de wijze van overlijden van de vader van verzoeker."* Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het attest van EPPF enkel vermeldt dat verzoekers vader lid was van EPPF maar geen melding maakt van verzoekers broer, stelt hij dat *"De rol van de vader van verzoeker binnen EPPF was nu eenmaal prominenter dan de mogelijke rol van de broer van verzoeker binnen deze beweging (die trouwens – zoals eerder aangehaald – ook niet precies gekend is door verzoeker)"*. Waar de commissaris-generaal het EPPF bestempelt als *"geen politieke partij die deelneemt aan het democratisch proces in Ethiopië, maar een gewapende beweging die tot doel heeft het huidige Ethiopisch regime omver te werpen"*, argumenteert verzoeker: *"Echter is het EPPF wel degelijk een politieke partij die in Ethiopië actief is in de oppositie."*

Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing verschillende data verkeerd werden vermeld: *"Dit heeft ongetwijfeld te maken met de afwijkende Ethiopische kalender. Verzoeker heeft uiteraard steeds de data volgens de Ethiopische kalender opgegeven, dewelke men vervolgens heeft willen omzetten naar 'onze' kalender. Bij die omzettingen zijn echter meermaals fouten gebeurd zodat de data niet steeds correct zijn."*

Ten slotte stelt verzoeker *"dat het gehoor bij het CGVS zeer moeizaam verliep. Zowel de interviewer als de tolk hadden een beperkte woordenschat in het Engels. Hierbij zijn mogelijk fouten gebeurd bij de vertaling van de verklaringen van verzoeker. Bovenal is het interview hierdoor bij momenten op een vage manier verlopen, zeker ook met betrekking tot de vragen zoals gesteld door de interviewer van het CGVS."* Hij voegt hieraan toe *"dat men een asielrelaas zonder (voor)oordeel moet laten vertellen door de asielzoeker en de interviewer niet een eigen inkleuring mag geven door vraagstelling waarbij zijn persoonlijk ongelooft betreffende het asielrelaas ervan afdruipt..."*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

2.4. Aangaande de politieke problemen van zijn familie omwille van hun engagement voor het EPPF stelt de Raad vast dat verzoeker dienaangaande slechts vage en onaannemelijke verklaringen aflegde. Zo bleek verzoeker de officiële benaming - "Ethiopian People's Patriotic Front" - van de groepering waarvan zijn broer en vader actief deel uitmaakten niet te kennen. Hij benoemde deze organisatie als "Arbegnoch Ginbar" of ook "Ethiopisch Patriottisch Front" (gehoor 23 februari 2015, p. 7-8), zelfs wanneer gevraagd werd naar de volledige of officiële naam van deze groepering (gehoor 23 februari 2015, p. 7-8). Over de activiteiten van zijn vader voor en diens functie binnen het EPPF wist verzoeker enkel aan te geven dat zijn vader een politiek opposant was die ervan beschuldigd werd het "Arbenoch Ginbar" te trainen (gehoor 8 oktober 2014, p. 7) en dat hij het EPPF in het geheim in de jungle trainde (gehoor 23 februari 2015, p. 7). Het neergelegde document uitgaande van de Belgische afdeling van het EPPF vermeldt evenmin iets concreet over de rol of functie van zijn vader. Over de activiteiten van zijn broer voor het EPPF verklaarde verzoeker slechts dat hij steeds met hun vader optrok en dat hij samen met zijn vader een opposant van de overheid was (gehoor 8 oktober 2014, p. 13-14). Betreffende de aanhouding en het overlijden van zijn vader omwille van diens engagement voor het EPPF verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn vader door onbekenden doodgeschoten werd en dat zijn familie vermoedt dat hij door de autoriteiten gedood werd (vragenlijst DVZ, vraag 5), terwijl hij later beweerde enkel te weten dat zijn vader door de overheid aangehouden werd en in de gevangenis overleed en niet te weten waar hij vastgehouden werd, op welke wijze hij overleed of hoe de overheid hem doodde (gehoor 8 oktober 2014, p. 7, 12-13).

De stelling in het verzoekschrift dat *"De bewuste organisatie wordt in Ethiopië door iedereen steevast benoemd als 'Arbegnoch Ginbar'. Zelfs de contactgegevens van de organisatie (email + website) vermelden de terminologie 'Arbegnoch Ginbar'... De officiële benaming van deze organisatie wordt zelden gehanteerd in de volksmond."* is slechts een ongestaafde bewering, die de Raad niet overtuigt, gezien van verzoeker - wiens vader en broer voor het EPPF actief waren en wiens vader omwille van die engagement twintig jaar geleden vermoord werd - wel degelijk verwacht kan worden dat hij ook de officiële naam van deze organisatie kent.

Dat verzoeker verklaard heeft *"dat zijn vader 'a dark soldier was en dat hij training gaf", "dat zijn vader opkwam voor hen, dat zij vochten in de jungle en dat hij de jeugd in het geheim trainde."* en dat *"zijn broer steeds met zijn vader optrok en dat zij beide opposanten van de overheid waren"* bevestigt slechts de vaagheid van verzoekers verklaringen hieromtrent. De loutere bewering dat *"dergelijke beweging heeft immers slechts zelden een uitgewerkte structuur met taakomschrijvingen. Daarbij komt dat verzoeker zelf niet actief was binnen de beweging en dus desgevallend een concrete functieverdeling ook niet hoefde te kennen"* kan zijn onwetendheid niet verschonen te meer nu geen *"uitgewerkte structuur en taakomschrijvingen"* worden gevraagd. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, *quod non in casu*.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij na het overlijden van zijn vader *"geïnformeerd werd dat de regering verantwoordelijk was voor de dood van zijn vader"* en dat deze informatie bekomen werd via een medegevangene van zijn vader. Deze versie van de feiten strookt niet met verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken - alwaar hij aangaf dat zijn vader door onbekenden doodgeschoten werd en dat zijn familie vermoedt dat hij door de autoriteiten gedood werd (vragenlijst DVZ, vraag 5) en hij nergens melding maakte van het feit dat zijn vader in de gevangenis zat -, noch met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal - alwaar hij stelde enkel te weten dat zijn vader door de overheid aangehouden werd en in de gevangenis overleed, maar niet hoe de overheid hem doodde (gehoor 8 oktober 2014, p. 7, 12-13) en hij geen melding maakte van enige medegevangene die hem hierover geïnformeerd zou hebben -.

2.5. Verzoeker maakt zijn problemen omwille van zijn "M." ministry evenmin aannemelijk.

Hij legt immers geen enkel overtuigend begin van bewijs neer van deze activiteiten, hoewel hij sinds 1999-2000 deze ministry gehad zou hebben. Het enige document dat hij dienaangaande voorlegt, de brief van 13 oktober 2014 van de "Horeb Gospel Power Church" in Addis Abeba, vertoont een gesolliciteerd karakter en werd opgesteld met het oog op zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste gehoor op 8 oktober 2014 dat hij sinds zijn vertrek uit Ethiopië geen enkel contact had met zijn land van herkomst en bijgevolg ook geen documenten kon bekomen (gehoor 8 oktober 2014, p. 4-5), maar stelde verzoeker tijdens het tweede gehoor dat hij er in geslaagd was contact te leggen met een Ethiopische kennis omdat hij zich toch een telefoonnummer herinnerde (gehoor 23 februari 2015, p. 2). De uitleg in het verzoekschrift dat *"Verzoeker heeft tijdens het eerste gehoor bij het CGVS enkel meegedeeld dat er sinds zijn komst naar België geen contact mogelijk was met de familie van verzoeker. Verder heeft verzoeker ook tijdens het eerste gehoor bij het CGVS enkel verklaard dat hij in die periode geen contact gehad heeft met de ministry, doch hij heeft nooit verklaard dat er geen enkel contact mogelijk was met de ministry."* strookt niet met zijn uitdrukkelijke verklaringen op het Commissariaat-generaal dat hij geen contact meer heeft met familie (gehoor 8 oktober 2014, p. 5), verwanten of vrienden in Ethiopië en dat *"Er is niemand die me documenten kan opsturen."* (gehoor 8 oktober 2014, p. 17). Dat verzoeker *"had het telefoonnummer van de ministry gememoriseerd (hij heeft zich dit telefoonnummer dus niet opeens 'herinnerd') en heeft hij na enkele pogingen (aanvankelijk werd het nummer nog foutief ingegeven) de ministry kunnen contacteren."* is volstrekt ongeloofwaardig, gelet op zijn eerdere verklaringen. Hoe dan ook stelt het document slechts *"he has compelled to leave Addis Ababa, the ministry & being persecuted abroad"*, terwijl verzoeker nergens aanhaalt dat hij in het buitenland vervolgd zou zijn/worden, en bespreekt het document geen concrete problemen van verzoeker, zoals diens jarenlange opsluiting.

Verzoekers verklaringen betreffende de activiteiten van de straatkinderen voor de oppositiepartij Kinijit zijn voorts dermate vaag dat ze niet kunnen overtuigen. Zo kon verzoeker geenszins aangeven waar de vergaderingen doorgingen (gehoor 23 februari 2015, p. 5) en kon hij geen enkele Kinijit-verantwoordelijke in zijn wijk noemen (gehoor 23 februari 2015, p. 6). In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij *"geen antwoord (kan) geven"* omdat *"hij niet over die informatie beschikt"*. Dat *"de taken van verzoeker zich dus gewoon beperkten tot het verrichten van onderwijs en het verschaffen van slaappleatsen"* is irrelevant gezien verzoeker opgepakt, aangehouden en vrijgelaten werd omwille van de politieke activiteiten van deze kinderen en van verzoeker aldus enige interesse in deze activiteiten verwacht kan worden. Dat verzoeker evenmin kon aangeven of de verkiezing van 15 mei 2005 een parlaments- dan wel presidentsverkiezing betrof, ondermijnt zijn geloofwaardigheid verder. Verzoekers verklaringen *"dat het een algemene verkiezing ('general election') betrof"* en *"dat het een verkiezing betrof voor politieke partijen om uit te maken wie het land zou moeten leiden"*, zoals wordt aangehaald in het verzoekschrift, kan geenszins beschouwd worden als *"een specifiek antwoord"*. Verder vertelde verzoeker dat de gewelddadige demonstraties slechts één dag duurden, dat het leger de daaropvolgende dag ingreep, dat de controle over de stad herstelde en de inwoners van Addis Abeba te bang waren om nog te protesteren (gehoor 23 februari 2015, p. 11-12), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de studentenstaking op de universiteit van Addis Abeba die op 4 juli 2005 begon onmiddellijk met geweld werd neergeslagen, dat de daaropvolgende dagen in de hoofdstad eveneens opstoten van geweld kenden tegen demonstranten en dat het geweld tegen de demonstranten op zijn minst aanhield tot en met 8 juni 2005, zijnde gedurende vijf dagen.

Verzoeker verklaarde dat hij zich op 7 januari 2010 aanmeldde op het politiekantoor van Hamusit nadat hij een convocatie ontving, waar hij onmiddellijk aangehouden werd en dat hij vervolgens twee jaar en een maand gevangengezet werd. Enerzijds gaf hij aan dat hij van het politiekantoor naar de gevangenis werd overgebracht (vragenlijst DVZ, p. 3), doch anderzijds beweerde hij dat hij gedurende zijn detentie steeds opgesloten bleef in de cellen van het politiegebouw (gehoor 8 oktober 2014, p. 12) en dat hij niet werd overgebracht naar de gevangenis omdat hij voortdurend ondervraagd werd (gehoor 8 oktober 2014, p. 8-9). Het is niet aannemelijk dat verzoeker zich een dergelijke eenvoudige doch belangrijke gebeurtenis niet eenduidig kan herinneren. Het is eveneens frappant dat verzoeker beweerde dat het politiegebouw drie cellen had en een minimumbezettingsgraad van twaalf personen per cel (gehoor 8 oktober 2014, p. 11), maar dat hij slechts twee namen van medege-detineerden kan opnoemen (gehoor 8 oktober 2014, p. 9-10) en geen enkel idee heeft hoeveel bewakers het politiekantoor telde (gehoor 8 oktober 2014, p. 10). Dat *"de meeste gevangenen slechts kortstondig verbleven in de gevangenis, enkel verzoeker en de 2 anderen verbleven aldaar langer"* en dat de cipiers in de gevangenis in shiften werkten *"maar dat hij het specifiek aantal van bewakers niet kende"* en dat hij geen andere namen van

cipiers kende “omdat de cipiers vaak veranderden” zijn slechts *post-factum* beweringen die zijn onwetendheid niet kunnen verschonen en bovendien niet kunnen overtuigen.

2.6. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat in de bestreden beslissing verschillende data verkeerd werden vermeld: *“Dit heeft ongetwijfeld te maken met de afwijkende Ethiopische kalender. Verzoeker heeft uiteraard steeds de data volgens de Ethiopische kalender opgegeven, dewelke men vervolgens heeft willen omzetten naar ‘onze’ kalender. Bij die omzettingen zijn echter meermaals fouten gebeurd zodat de data niet steeds correct zijn.”*. Verzoeker laat echter na aan te geven welke data verkeerd werden vermeld en hij onderneemt evenmin een poging om aan te duiden op welke manier deze beweerde foutieve omzettingen een invloed hebben gehad op de beoordeling van zijn asielaanvraag.

2.7. In het verzoekschrift stelt verzoeker *“dat het gehoor bij het CGVS zeer moeizaam verliep. Zowel de interviewer als de tolk hadden een beperkte woordenschat in het Engels. Hierbij zijn mogelijk fouten gebeurd bij de vertaling van de verklaringen van verzoeker. Bovenal is het interview hierdoor bij momenten op een vage manier verlopen, zeker ook met betrekking tot de vragen zoals gesteld door de interviewer van het CGVS.”*. Hij voegt hieraan toe *“dat men een asielrelaas zonder (voor)oordeel moet laten vertellen door de asielzoeker en de interviewer niet een eigen inkleuring mag geven door vraagstelling waarbij zijn persoonlijk ongeloof betreffende het asielrelaas ervan afdruipt...”*.

Vooreerst wijst de Raad erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal werd aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep, waarop hij bevestigend antwoordde (gehoor 8 oktober 2014, p. 17). Na afloop van het eerste gehoor voegde de advocaat toe: *“Ik vind dat het verhoor moeizaam verliep. De tolk vertaalt wel, maar de vertaling is niet letterlijk. Men kan niet nagaan of de woorden van AZ letterlijk vertaald zijn.”* (gehoor 8 oktober 2014, p. 18). Het volstaat echter niet om louter te stellen dat een vertaling niet letterlijk is, zonder op concrete vertaalproblemen te duiden. Tot op heden blijft verzoeker in gebreke aan te geven welke verklaringen verkeerd zouden zijn vertaald. Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor. Ten slotte heeft verzoeker niet aan welke essentiële punten anders zouden aangebracht zijn.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Besluit

2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK